

STVARJENJE

stvar je Nje

Dramatis personae:

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

SVETLOBA

TEMA

VODA

KAMEN

DREVESA

ZVEZDE

LUNA

PTICE/ RIBE

KOMAR

KOMARICA

KAČA

ŽIVALI

MOŠKI

(Tema. Svetloba pada le na obraz Ženske iz puščave/ Tiste, ki gre. Izraz na obrazu je preprost, sproščen. Miži. Sliši se globok ležeč ton, ki zveni, kot da bi krožil po prostoru.)

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Kako zreti na obzorje brez hrepenenja?

Kako gledati v modrino neba brez misli?

Kako nositi besede v srcu brez, da bi si jih skušal razložiti?

Kako napojiti otroke, ki še niso rojeni?

Kako nositi ogenj v dlaneh, ne da bi te ožgal?

Kako zapeti pesem, ne da bi se trudil najti njeno melodijo?

Kako pustiti pticam, da odidejo pet svoje pesmi v daljne in neznane kraje?

Kako se vzpeti na goro, ki jo že leta prekriva debela meglena odeja?

Kako zgnesti iz gline posodo, ki bo držala vodo?

Kako priklicati ogenj iz utrujene žerjavice?

Kako zajeti zrak pod vodo?

Kako spati z odprtimi očmi, da ne zamudiš niti trenutka zvezdnatega neba?

Kako si zgraditi hišo nasproti Sonca?

Kako verjeti brez poročstva?

Kako biti hvaležen za negotovost?

Kako se dotakniti ne da bi ranil?

Kako svobodno ljubiti?

Kako prečkati puščavo brez sopotnika?

SVETLOBA

Pojdi.

TEMA

Nikoli. Nikoli in nikdar. Nikoli in nikdar nikjer. Nikoli in nikdar nikjer nikogar. Nikoli in nikdar nikjer nikogar: nič! Nič. Nič nikomur. Nič ničemur. Nič nikomur in ničemur. Nikoli in nikdar nikdo – nikakor. Nikakor ne. Ne in ne in ne. Nikakor ne. Ni. Ni – ni. Ni zate. Zate, ne.

Ti nikoli nisi in ne boš šla in – ne greš. Ti ne odhajaš in ne prihajaš. Nikjer ne prebivaš. Ničesar ne vidiš, ne slišiš, ne razumeš. Ničesar ne čutiš. Nikoli ne vztrajaš in ne deluješ. Ne

znaš negovati, ne znaš nositi, ne znaš božati, ne znaš ljubkovati. Nesposobna si ljubiti. Ne jokaš in se ne smeješ. Zate ni pesmi in ni plesa. Ne znaš ohranjati in ne znaš hraniti. Ne kličeš, ne preneseš, ne slediš, ne pobiraš. Nikakor ne češeš, ne piháš, ne vijugaš, ne dišiš, ne valoviš. Niti ne tečeš niti miruješ ne. Ne znaš zaupati. Ne zmoreš rasti. Ne širiš se in se ne poglobljaš. Ne jasniš se. Se ne dotikaš. Ne bdiš in ne spiš. Ne počivaš. Ne sanjaš. Ne upaš. Ne verjameš. Ne veruješ. Ne greš. Nikamor ne greš. Nikoli nikamor nisi in ne boš šla.

Samo domišljaš si. Vse je le v tvoji glavi. Izmisliła si si. Nič od tega, kar misliš, ni res, ni bilo res, in ne more postati res. Ker si si le izmisliła. In si domišljaš še sedaj. Sploh nisi nikamor šla. Še vedno si točno tam, kjer si bila. Na istem mestu. Isti mrtvi točki. Nepremična. Okorela. Okamenela. Vsa pot, o kateri pripoveduješ, se je odvila le v tvoji glavi, v tvojih mislih. V resnici pa si bila ves čas tukaj, pri meni. Na varnem. Pri meni. -- Vidim prav? Je to solza? Solza?! Ti jočeš, nehvaležnica?! Ti jočeš?!

(Ženski po licih tiho polzijo solze.)

No, no. Je že dobro. Je že prav. Vse dobro, vse prav. Š-š-š.

Saj veš: vse kar je, je zate nemogoče, nedosegljivo, neobstoječe, neoprijemljivo. Sicer pa: saj ničesar ni! Torej: sva le jaz in ti. Ti pa si pravzaprav nič. Kar pomeni: kot da te ni. Iz tega sledi: ti nisi. Torej: sem jaz sama. Edina. Popolna.

No. No, no. No! Pomiri se. Se še spomniš najine najljubše pesmice? Ja, seveda se jo, pridna, pridna moja – dajva, povejva jo skupaj, na glas, jasno in glasno, dajva, boš videla, solze bodo kar same presahnile: Ne znaš! - Ne zmoreš! - Ne boš! - Ne znaš! - Ne zmoreš! - Ne boš! - Ne -- Kaj je zdaj to? Kaj te je pičilo? Kaj je narobe? Zakaj ne ponavljaš za menoj? Zakaj? Odgovori mi, če te vprašam: za-kaj ne po-na-vljaš za me-noj?! Ponavljaj! Rečem ti: po-na-vljaj! Daj! Zdaj! Ne znaš! - Ne zmoreš! - Ne boš!

Saj vendar sama veš, da nima nobenega smisla! Kolikokrat si mi to sama povedala! Kolikokrat – ničkolikokrat – nešetokrat! Nima smisla. Ta pot ne vodi nikamor. To je gluha pot, slepa pot, pot brez repa in brez nog. Zakaj bi se odpravljala v neznan nič, ko pa ti je dobro pri meni? Tu imaš vse, kar potrebuješ za svojo nepremičnost. Saj vendar rada spiš in sanjaš. Nič ti ni ljubše od spanja in pozabe v sanjah. Hoja je zate nekaj težavnega. Učenje nekaj prevelikega. Rast preveč bolečega. Zakaj bi torej naenkrat rada -- menda se ti ni ... kaj takega sanjalo? Se ti je? Se ti je sanjalo? Povej! Nočeš povedati? Ne boš povedala? Prav. Pa nič. Pa ne povej. Vseeno je. Pa saj sama veš. Kaj so sanje. Iz kakšne snovi so. Povsem neoprijemljive. Torej neobstoječe. Torej nedosegljive. Torej nemogoče. Torej neuporabne. Ker sanje so neuporabne. Zato jih je bolje pozabiti. Zavreči. Poteptati. Zadušiti. Utopiti. Zabosti. Da izkrvavijo, izdihnejo, preminejo, poginejo, umrejo, crknejo, ne obstajajo, in niso nikoli obstajale in nikoli ne bodo obstajale, ker so neobstoječe in neobstoje! Neobstoječe in neobstoje! Ne-ob-sto-je-če in ne-ob-stojne! Ne? Ja! Si si zapomnila? Ponovi! Neobstoječe in neobstoj - - ne razmem. Kaj vendar ... poslušaj. Poglej me. Tako. Poslušaj. Torej. Sanje. Sanje so ... samo prividi. Iluzije. Slike, namalane na platno niča. Zaprte veke so filmska platna na katerih se odvrtilo ničeve podobe niča. Zato: ne vem, kaj se ti je sanjalo danes, da hočeš na vsak način ... ne vem, kaj je bilo, ampak poslušaj, poglej me, ne morem verjeti, še vedno ta solza!, poglej, ni važno, vsakemu se kdaj zgodi trenutek šibkosti in se malo zasanja in potem misli, da ... že dobro, tudi solze ti ne zamerim, si jo pač potočila za umrlim neuresničljivim ... ne vem, kaj se ti je sanjalo, ampak, čakaj, čakaj – počakaj!, kaj se dogaja –

ne hodi, hej, glej, povem ti, me poslušaj?, povem ti, kakor sem ti že tolikokrat, hej, no!, veš, da mi lahko zaupaš, nikoli ti nisem lagala, mar ni bilo vse prav tako, kot sem te učila, da, natanko tako je bilo – nikoli nisi nič znala, nič zmogla, nič vedela – in dobro je bilo tako, dobro je tako, tu pri meni si popolna, si popolna ničla, če pa boš šla od mene, bo ta tvoja popolnost uničena, razpršila se boš, postala –

SVETLOBA

Pojdi.

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Jaz, ki ne znam* če me prej niste poučili

Jaz, ki ne zmorem* če me prej niste opogumili

Jaz, ki ne bom* če prej niste izrekli svojega odobravanja in mi dali svojega dovoljenja

Jaz, ki nisem* jaz

Ker jaz* sem

Videla slišala čutila razumela* znala zmogla bila

Svetloba

Ona* ki še vedno verjame

Da znam

Da zmorem

Da bom

Ona mi je obljubila* da me ne bo nikoli zapustila

Samo* grem naj

Njej naproti.

(Ženska odpre oči. Svetloba ugasne, zvok utihne.)

Kam naj grem?

(Svetloba prihaja od tam, od kjer prihaja glas govorečega (z izjemo Ženske iz puščave/ Tiste, ki gre, ki ostaja v temi tudi kadar govori), vendar nikoli ne osvetljuje celotnega prostora; nasprotno, prostor je potopljen v mrak – od Ženske iz puščave se v prostor stegujejo izrazite in žive sence. Čeprav je ne moremo zagledati v polni telesnosti, smo o njenem obstoju lahko docela prepričani.)

Domov moram.

VODA

Pojdi

Pojdi pojdi

Pojdi pojdi pojdi

Hodi

Hodi hoditi

Hodi hodi hodi ti

Ti si drugačna

Drugačna si ti

Drugačna od drugih

Drugih drugačnih

V očeh imaš vodo

Ne peska

Vodo do do *daughter*

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Sem.

VODA

Hči

Hči hčere

Hči hčere hčere

Hči hčere hčere hčere

Moja hči

Hitiš hitiš

Kdo si kdo sem kdo si

KAMEN

Suženj sem. Vlečem kamne. Iz kamnov gradim piramide. Kamen sem. Vlečem sužnje. Iz sužnjev gradim piramide. Kamen na sužnja, bivališče nesmrtnih.

VODA

Sem sem

Kam

Sem

Kam

Greš

Greš grem

Srečam

Tu je bila

Stala kjer stojiš ti

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne vidim in ne slišim še, samo tipam in ovohavam.

VODA

Mati matere matere matere tvoje matere

Moja hči je bila tu

Njena stopala otrdela in izsušena

Ki so prehodila vse kopno in vsa morja

Utrujena od dolge poti

Oblečena le v upanje

Stopila je vame

Pustila da objamem jamem

In je stekla tekla tekla

KAMEN

Služabnik sem. Loščim poldrage kamne. Kamni bodo prodani. Poldrag kamen sem. Loščim služabnike. Služabniki bodo prodani. Poldrag kamen na služabnika, sklenjen posel.

VODA

Objamem jamem bolečino

Kdo sem ti sem ti si

Voda si

Sem sem

Grem greš

Kam

Domov

Tu je bila

Stala kjer stojiš ti

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne vem kako se poje in ne vem kako se pleše, a moj čas se spreminja v petje in ples.

VODA

Mati matere matere tvoje matere

Moja hči je bila tu

Njen nežni krhki hrbet

Ukrivljen, a nezlomljiv, obtežen s sedmimi križi

Skupaj z njimi je legla na gladino

Les križa jo je nosil, ko se je prepustila

Pustila, da odnesem ne sem

In je stekla tekla tekla

KAMEN

Pisar sem. Klešem pismenke v kamnite plošče. Kamnita plošča sem. Vame klešejo pismenke. Kamnita plošča na pisarja, zgodovinski zapis.

VODA

Odnesem domov ne sem sem

Kje si doma

Sem doma sem doma

Tu je bila

Stala kjer stojiš ti

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne znam še nositi, ne znam še roditi, ne znam še dojeti, ne znam še vzgajati – kljub temu sanjam.

VODA

Mati matere tvoje matere

Moja hči je bila tu

Njene krvave roke

Ki so pomagale na svet toliko novorojenim

Ki jih je sama nosila

Ki jih je samo pomagala nositi

Bolečina plodnosti v njenih rokah

Pomočila je vame svoje dlani

Ni ni

Pustila da sperem perem rem

In je stekla tekla tekla

KAMEN

Norec sem. Štejem kamenčke, ki ležijo na poti. Kamenček sem. Štejem norčke, ki hodijo po poti. Kamenček na norčka, doživeta pot.

VODA

Sperem poti krvi

Od kjer sem prišla

Sem prišla si prišla

Tu je bila

Stala kjer stojiš ti

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne znam še niti zanetiti niti pogasiti ognja, poznam pa njegovo toploto, njegovo vročino, njegovo prošnjo in neizprosnost.

VODA

Mati tvoje matere

Moja hči je bila tu

Njeni lasje polni blata zemlje prahu

Razpletla je blatne prašne kite

Do medenice so segali gosti prašni umazani

Nagnila je glavo k meni

Spustila lase v moj tok jok tok

Spustila pustila da očistim čistim

In je stekla tekla tekla

KAMEN

Modrec sem. Preučujem nenavadne kamne vseh barv in oblik. Nenavaden kamen sem. Preučujem modrece vseh barv in oblik. Nenavaden kamen na modreca, posvetitev v skrivnosti narave.

VODA

Očistim čistim pred pragom

Zakaj si odšla

Si šla sem šla

Od doma

Tu je bila

Stala kjer stojiš ti

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne znam še izgovoriti, ne znam še plavati in ne znam še leteti, in vendar se že smejem, in vendar se že jočem.

VODA

Tvoja mati

Moja hči je bila tu

Njene prsi polne zadrževanega diha

Neizklicanega klica

Neizkričanega krika

Potopila je glavo vame

In zaklicala in zakričala kričala ričala čala lala la la

Pustila, da zaslišim slišim

In je stekla tekla tekla

KAMEN

Kralj sem. Veseli me pogled na kraljevski kamen v mojem zlatem prstanu. Kraljevski kamen sem. Veseli me pogled na kralja, ki ga nosim. Kraljevski kamen na kralja, znamenje izbranosti.

VODA

Naj te zaslišim slišim tebe

Kam sem šla si odšla sem prišla si

Domov

Od doma domov

Bi rada

Rada bi

Dom

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne znam še sejati, ne znam še saditi, ne znam še rasti in ne znam še žeti, kljub temu pa se iz mene osiplje zrnje.

VODA

Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Kaj tako razbija

Bija bije

Bije srce

Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Srce bije

Je dom srce

KAMEN

Oče sem. Žrem kamne, da otrokom ostane kruh. Kamen sem. Žrem očeta, da otrokom ostane kruh. Kamen na očeta, kruh za otroke. Dokler ne postanejo očetje.

VODA

Teči tečem tečeš teci teči teci

Naprej ne prej

Naproti

Čprav je tema

Tema temna

Temna temnejša najtemnejša

Temnejša od najtemnejše

Pred tabo za tabo pod tabo nad tabo

Tema tema tema

Ne pozabi

Ne pozabiš

V tebi sem

V meni si

Spomin sem si spomin

Tečem tečeš

V temi v svetlobi

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Ne znam še teči, niti hoditi, pa vendar sem šla in sem vedno pripravljena iti.

VODA

Tečeš tečem

Hitreje hitreje

Hitreje od svojih nog

Hitreje od utripa svojega srca

Hitreje od svojih misli

Hitrejši sta

Svetloba in tema

Hitri hitrejši najhitrejši hitita hitita

Tema in svetloba

Ne boj se

Objemi boj

Hči moja

KAMEN

Hči, draga hči moja, ne pozabi. Ješ kraljevski kruh izbranosti, posvečena v skrivnosti narave, ki ti jih prinaša doživeta pot in zgodovinski zapis bo za vedno pričal o sklenjenem poslu, s katerim si bila odkupljena v bivališče nesmrtnih. Ne pozabi in nikoli se ne boj. Stojim za teboj. Tvoj oče, kamen.

VODA

Spomni se pomni se

Voda nikoli ne zgreši poti

Nikoli

Niti v najtemnejši temi.

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Objema me tema. A te teme se ne bojim. Sem seme. Vem, da sem seme. Veter mi je povedal, da sem seme. In življenje vsakega semena se začne v temi.

Seme česa sem? Ne vem. Zanima me, rada bi vedela. Hotela sem vprašati veter, če ve, pa je ta že izginil za griči.

Lahko da seme vode, in bom tekla prek kamna brez želje, da bi ga oblikovala – in ga kljub temu oblikovala – ali pa sem seme kamna in bom pustila vodi, da teče čezme in me oblikuje –

ter kljub temu ostala kamen – morda sem seme teme in bo tudi iz moje notranjščine vzniknila ena sama tema – ali pa sem seme svetlobe in bom njena drobna kal posvetila v nepredirno temino – lahko bi bila seme vprašanja in bi iz mene zrastle vejevje spraševanja in bi spraševala in spraševala in spraševala do zadnjega diha – ali pa seme odgovora, tiste prve korenine, ki je prizemljila moj obstoj in od kjer črpajo sok tudi vsa vprašanja, ki se stegujejo k nebu - - in če sem seme ideje – ideje, ki živi globoko v vsaki temini in svetlini, v vsaki kaplji vode in drobci kamna, v vsakem vdihu vprašanja in izdihu odgovora – ali seme besede – besede, ki se je izvila iz ideje, ji želela dati obliko, primerno za bivanje, postati jasna in razpoznavna vsemu kar že je, temi in svetlobi in vodi in kamnu in vprašanju. In vetru. Ki bi to besedo slišal in razumel in bi mi jo naslednjič, ko pride mimo, zašepetal v mojo negotovo temino. In bi končno zvedela, seme česa sem.

Morda pa sem seme vetra. Njegova hči.

Veter, pridi. Pridi in posej me. Naj ne bom več seme. Naj umrem. Da se na novo rodim.

DREVESA

Spet si se znašla na tisti točki. Tisti, zmerom isti. Naredila si še en krog in vrnila si se na isto točko pod istim drevesom in spet se moraš odločiti. Boš naredila še en krog ali boš odšla naprej, stopila iz nikoli ukročenega gozda? Samemu sebi ne moreš ubežati, pa če se še tako trudiš. Kako kratek je človeški spomin – hodiš v krogu, pa se ti zdi pot povsem drugačna, prisegla bi, da greš po njej prvič, da si enkrat za vselej pustila za seboj izhodiščno točko. Do neke mere imaš celo prav: res po taki poti hodiš prvič, saj se pot med tvojim kroženjem vztrajno zarašča. Vedno več plevela, trnovja, grmovja, robidovja. Vedno manj svetlobe proseva skozi naše veje. Vsemu navkljub je lepo – odkrivaš cele zaplate gozdnih jagod, uživaš v omamnih dišavah španskega bezga, srečuješ zajce in ptice, se veseliš iger svetlobe in senc, uživaš v trdnosti gozda okrog sebe. Ljubiš ta gozd, vztrajno obiskuješ ena in ista drevesa, ki so ti že zdavnaj priznala, da ne vedo odgovora na tvoja vprašanja in te poslala iskat na druge poti ... ti pa še kar vztrajaš. Krog za krogom. In sedaj, ko zaključuješ ta krog, počasi vse bolj jasno spoznavaš, da nisi storila ničesar, da si se le sprehodila po dobro poznanem delčku gozda, sem in tja si ubrala kako bližnjico, ki te je hitro pripeljala nazaj na tvojo stalno traso, sem in tja si pokukala v duplo ali brlog ali zlezla v veje gostoljubnega drevesa in prebila noč na varnem, sem in tja si preizkušala meje vzdržljivosti. Je res potrebno toliko besed za en sam odgovor, ki ga že davno poznaš?

Misliš, da ne poznaš odgovora in veliko sprašuješ. Sprašuješ, sprašuješ. Tisoč vprašanj vsak dan, ki te dušijo in ti ne pustijo svobodnega diha. Poučili so te že kot majhno punčko, da vsako vprašanje zahteva svoj odgovor. A kaj, ko je včasih odgovor pred vprašanjem? – Pred seboj imaš jasen odgovor, pa ga ne znaš videti, ali pa veš zanj, pa odvrtaš pogled, ker ga nočeš videti, ker njegova jasnina tako bode, da te slepi. In da bi se izognila odgovoru pred seboj, začneš spraševati, in ko začneš spraševati imaš največkrat vnaprej pripravljene tudi že odgovore na vprašanja. Če so ti vprašanja po volji ali ne, če so ti odgovori všeč ali ne; nekakšno zadoščenje imaš v tem, da se sprašuješ in si odgovarjaš. In se prefinjeno izogibaš Odgovoru, ki je ključ do tvojega Vprašanja. Res je, človek je gozdni labirint.

Pozabi na svoja vprašanja. Vsi odgovori, ki si jih daješ, so kot žive meje labirinta, rinejo na tvojo pot, se vsiljujejo pred tvoje korake prav tam, kjer si obetaš rešitve iz svojega blodnjaka. Priznati nemoč, prositi za pomoč in jo sprejeti, je moč.

Krogi niso bili storjeni zaman. Nabrala si si nekaj kondicije, tvoj dih se je poglobil in pojačal, koža na podplatih se je utrdila, oči so vedno bolj odprte za podrobnosti, za drobne, na prvi pogled nevidne, skrite darove.

Slišim te. Tvoje srce bije močnejše ob mojih besedah. Čutiš, da si v bližini svoje resnice.

Nočeš živeti v prazno. Nočeš, da bi tvoje življenje minilo kar tako. Nočeš ostati neizpolnjena, napolnjena s strahovi in dvomi. Koliko potrditev, koliko znamenj še zahtevaš? S kakšno pravico? Le zaradi svojih slabosti in vseh obče sprejetih pravil, ki učijo, kako prav živeti? Morala boš dati svoj odgovor na jasno vprašanje, če se hočeš cela prebiti skoz to noč. Čeprav se bojiš in te na eni strani razum zavaja s svojimi puhlimi pomisleki, na drugi pa bi s teboj rada upravljala čustva, se boš morala odločiti. Prav ti se boš morala odločiti. Tvoj čas je.

Ne veš kako in zakaj. Ne veš kam in kako. In ne veš čemu. Veš pa kaj.

To je dovolj.

Dovolj, da izstopiš iz gozda, nadaljuješ pot skoz svojo puščavo.

Ne želiš si veliko. Rada bi le največ. Največ življenja. V preprostosti. Prostosti.

Pripravljena si. Izstopi. Zazri se v zvezdnato nebo. Predaj svojo željo nebu.

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Želim si sreče

Zase, zate, zanj, za naju, za vaju, zanju, za nas, za vas, za njih, za vse

Si želim sreče

Srečanja

Z mano, s tabo, z njo, z njim, z nama, z vama, z njima, z nami, z vami, z njimi, z vsemi

Želim si srečati

Sebe, tebe, njo, njega, naju, vaju, njiju, nas, vas, njih, vse

Srečati v sreči srečanja.

Da bi srečala

Sebe v sebi

Tebe v tebi

Sebe v tebi

Tebe v sebi

Da bi se srečala

V sreči srečanja.

ZVEZDE

O, da bi dišala!

LUNA

Iskala sem te, pa te nisem našla.

ZVEZDE

... dišala kot dišijo najbolj dišeče nageljnovе žbice ...

LUNA

Ne najdem miru v nepremičnem čakanju za obzorjem.

ZVEZDE

... dišala kot dišita cimet in pimet, kot kardamom, žafran, narda in mirta ...

LUNA

Ko te ni, ne morem spati. Ne spim.

ZVEZDE

... kot vanilija in poper, kot sandalovina in mošus, kot drevesna smola, kot cipresa in kot kadilo ...

LUNA

Niti za trenutek ne morem zatisniti očesa.

ZVEZDE

... o, da bi dišala!

LUNA

Vsako noč vstanem iz postelje in vse do zore nespečna blodim po obnebju.

ZVEZDE

O, da bi se smejala!

LUNA

Jaz.

ZVEZDE

... bi se smejala kot prvi žarek sonca, kot bilka rosne trave ali prvo listje mladega mandljevca, ki ga ta žarek poboža ...

LUNA

Jaz, ki se ji povsod, kjer jo zagledajo, spoštljivo priklanjajo, sem se plazila po labirintih listnih žil in se smehljala ob tvoji svetlobi, ki se pretaka po njih.

ZVEZDE

... kot odsev oblačice v ribniku, kot modrina neba za nevihtnimi oblaki, kot kaplja dežja na mojem licu ...

LUNA

Jaz, ki se mi morske vode umikajo pa spet naraščajo in se ob moji silni privlačnosti zibljejo v plesu z menoj, sem se prebijala skozi goste zapletene korenine, da bi začutila kako globoko seže tvoja toplota.

ZVEZDE

... kot zvezda danica in mati luna, mati luna, ki se smeje, smeje, smeje, pa naj je le še črta same sebe, nikoli se ne preneha smejati ...

LUNA

Jaz, ki drugim kažem pot in smer, sem rotila zvezde naj mi povejo kje vzhajaš.

ZVEZDE

... o, da bi se smejala!

LUNA

Vsi so te videli, vsi poznali, vsi ljubili, vsem si dajal rasti, mene pa si prepustil črni noči.

ZVEZDE

O, da bi jokala ...

LUNA

Boleče je.

ZVEZDE

... da bi jokala kot joka človek.

LUNA

Boleče je pomisliti, da sem le ena izmed stotin, tisočin, milijonin, milijardin stvari, ki jih vsak dan obsiješ s svojo gorečo grivo, da je to, da posiješ name le eno izmed mimobežnih neizbežnih naključnosti, ki se pač primerijo, ko venomer slediš le svoji poti. Boleče je pomisliti, da ne boš nikoli nehal loviti odbliska lastne svetlobe v vseh stvareh, da ne boš nikoli zagledal stvari v njihovi resničnosti.

ZVEZDE

O, da bi šla ...

LUNA

Zate.

ZVEZDE

... da bi šla, da bi šla kot gre dež, ko mora pasti na zemljo, da bi šla kot gre zemlja za svojo osjo, kot gre obzorje za svojo črto, kot gredo sanje nazaj v svoj sanjski tolmun, kot gre izvir proč od samega sebe. O, da bi šla!

LUNA

Zate sem sprejela svoje gube, sive lase, pege, kožna znamenja, krive zobe, krempljaste nohte, poraščene ude, čuden nos, štrleča ušesa, svoje obilnosti, svoje podhranjenosti, svojo visočino, svojo drobnost – vse kar je na meni nepravilnega, nepopolnega – rekli bi neustreznega, grdega, ljubezni nevrednega – sem sprejela zate, da bi ti pustila ljubiti, da bi ti pustila preoblikovati v objemu, da bi zagledala v gubah tok reke in v sivini las srebro, da bi v pegah prepoznala zvezde in v znamenjih namige za pot, da bi uporabila kremplje in zobe na tebi in te ogrela s svojo dlako, da bi zavohala vsak strah in slišala vsak dvom, tvoj in moj, in ju pomagala izkričati, da bi te zaščitila in nahranila in se ti pustila zaščititi in nahraniti, da bi te dvignila na svoje rame, da bi videl onkraj, in ti splezala za vrat in se zazrla za horizont. Zate sem sprejela svojo nepopolnost. Postala polna.

ZVEZDE

O, da bi zvenela, zvenela kot zvenijo korenine tisočletnih ceder, krhka pomladna jutra, neizprosni poletni opoldnevi, vzdihujoči jesenski večeri in otrdele zimske noči, da bi zvenela kot zvenijo globine skritega vodnjaka v oazi, kot vetrovi v sipinah, kot vetrovi v daljinah, kot vetrovi v bližinah.

LUNA

In vendar. Je po svoje lepo. Ti si lep. Lep in čist. Čist v svojem strastnem iskanju izvora svetlobe, čist v nejeveri, da bi svetloba lahko domovala prav v tebi. Vedno te bom imela rada, proti temu ne morem nič. In ob mrku ti bom pustila, da ležeš name, me prežgeš v najtemnejši temi. Vendar te ne bom več iskala. Ne bom več klicala. Ne bom več zahtevala zase. Dovolj je bilo. Morda celo preveč. A sedaj vem. Da. Čeprav sem le ena izmed stotin, tisočin, milijonin, milijardin obstoječi stvari, sem ena sama. Sem, tudi če me nikoli več ne obsiješ.

ZVEZDE

O, da bi se srečala!

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Jate ptic plavajo prek neba.

Srečne. Vedno vedo, kdaj je čas oditi.

Svobodne. Nikoli se ne bojijo vrniti.

Skupaj. Sto parov kril ena ptica.

Jate rib letijo prek voda.

Srečne. Vedno vedo, kdaj je čas priti.

Svobodne. Nikoli se ne bojijo raziti.

Skupaj. Sto parov plavuti ena riba.

Biti delček. Postajati celota.

PTICE/ RIBE

... še vse življenje je pred teboj, vsako jutro, četudi sivo in megleno, je pred teboj še vse življenje, če odločno ugasneš budilko, vstaneš izpod odeje in si skuhaš kave ... na koncu se vedno vse dobro razide, kdaj je konec res ne vemo, ampak saj je dovolj, da veš, da bo na koncu vse dobro, to upanje ti pomaga delati velike reči ... je treba kar sprejeti, česar se ne da predrugačiti ... vedno, ko si ga prižamem na prsi se spomnim, da je življenje toplo ... prav tiste mrzle in neprespane noči na ulici in poškodba tetive, zaradi katere naj nikoli več ne bi igrala in nepričakovana nosečnost z nenadno skrbjo še za nekoga poleg sebe, vse to, kar naj bi me oropalo mojega daru, ga je obogatilo, vem, da sedaj igram klavir, kot ga ne igra nihče drug ... ko sem si odpustila, da sem z njim, ker me ima res rad, sem si končno lahko pustila, da sem se vanj tudi zares zaljubila ... kako deluje človeško telo z vsemi svojimi sokovi in elektriko me je od vedno vznemirjalo, zahtevalo vse moje misli in sanje ... nasmej se, zavriskaj in zapoj, danes bodi vesela in v veselju pojdi naprej, kaj veš, kaj pride jutri, ne zamudi nobene priložnosti za veselje ... odločila sem se, da grem, da poskusim kako je živeti vsak teden pri drugih ljudeh, jim streči ter pomagati premagovati njihove prepreke ... populiti bo treba plevel, vsaj po ta glavnem, drugače sploh nič ne bo zrastle, niti krompir, kaj šele korenček ... lepo te je bilo videti, kako žariš, ko se scela predaš svoji radosti ... nikoli ne pozabi, že to da slikaš, je dovolj, da si priznaš, da si slikarka ... vsak dan sem opazovala tvoje obleke, kako jih kombiniraš, kako mešaš in združuješ različne barve in vzorce, in vse bolj sem bila prepričana, da bi se bilo res dobro spoprijateljiti s teboj ... enkat med uojno so pa partizani u cirku udrli, pa je u vratih lukna ostala, pa je rekla Mica možu, čš: »Svjeta Marjeta ma pa lukno!« pa ji je mož reku: »Pa sej jo maš ti tudi!« ... vztrajaj, ne odnehaj, tik pred ciljem si, le da je za ovinkom in ga ne moreš videti ... mislila sem si, da je tako ali tako samo mediteranska vročekrvnost, on je pa kar vztrajal in potem sem pomislila, da je pravzaprav pa čisto čeden ... ne predstavljam si več življenja brez nje, čutim jo kot del sebe, svojega telesa ... bom lahko prebrala? ... skušam zlesti iz cone ugodja ... začela sem jokati – nikoli nisem bila srečnejša in nikoli me še ni bilo tako zelo strah... včasih si duše med seboj povedo veliko več, kot si v kratkem času srečanja mi izmenjamo v besedah ... želim si, da bi enega teh čajev lahko spila v tvoji družbi ... uživam v tem kar je, zvečer igrava človek-ne-jezi-se ... tu ima življenje svoje prste vmes!, kako prefinjeno vleče za naše vrvice ... z letalom bom šla, a veš, ali pa z raketo ... moja duša poveljuje Gospoda ... sem si rekla, da se bom potem pa tudi jaz presedla ... prideš na lazanjo? ... mislila sem, da bom umrla od bolečine, ki sem jo začutila v sramni kosti ... ženska je tista, ki naredi praznik prazničen ... sama si bom izdelala pohištvo za svojo leseno hiško ... pridi plesat! ... ti povej, kako je bolje ... sem mislila, da je prišel pome pustolovec ... izmislila sem si svojo pesem ... posmehujejo se mi, pravijo, da je moje ime smešno, meni pa je tako moje in rada ga imam ... tako vaju bom, no, in tebe tudi, saj vas bom vse pogrešala, že sedaj vaju, no, in tebe, in tudi vse druge, vse, vse vas že

pogrešam ... spusti razbeljeno lavo na površje ... podarim pesem, z žarom ... lahko nesporno vemo, česar ne moremo nikoli razumeti ... v moko narediš jamico, v jamico daš kvas in sladkor in zaliješ s toplim mlekom ... če poti še ni, jo ti prva utri ... gotovo obstaja razlog, tudi, če ga ti še ne poznaš, tudi, če ga morda nikoli ne spoznaš ... lepota je vedno prisotna na svetu ... zemlja je postala moje telo, ki sem ga raziskovala ... in najnežnejši glas mojega ljubljenelega ... kot po zidu pleza bršljan, kot raste mah na skali ... imamo pravico do rojstva ... kot se menja koledar, se menja vse na tem svetu ... kjer je bolečina, je brez dvoma tudi prava pot ... prižigam ogenj v temni noči ... polna luna mi je odprla glavo in me zabodla v srce, da sem spet zakrvavela ... rada bi si ogledala vse sobe v tej ogromni hiši ... kdo bo povedal na glas, če bom tudi jaz previdno ustrežljivo tiho ... vseeno je, kaj od mene pričakujete, če bi se še tako trudila v nobenem primeru ne morem – pa tudi če bi hotela – nočem in ne bom izpolnila vaših pričakovanj ... dejstvo, da sporočilo morda nikoli ne bo prišlo do tistega, ki mu je namenjeno, še ne pomeni, da ga ni treba odposlati ... ni pravega ali napačnega načina za pripovedovanje zgodb ... nebo v meni ostaja tako široko kot nebo, ki se razprostira nad menoj ... naključij ni, so samo ključi ... pisanje je kot rojevanje, vedno je treba usmerjati vse moči, če naj kaj zajoe v svetlobi ... obkrožiti hočem svet, srečati vsa ljudstva sveta, se naučiti vseh človeških jezikov, spoznati vse navade in nenavadnosti, ki jih živijo ljudje v različnih podnebnih razmerah ... če bi lahko poslušala, res poslušala, globlje in še globlje, da bi lahko zaslišala tišino ... spomniti se moramo, kakšni smo bili kot otroci, nedolžni in drzni, brez vsiljenega omejevanja naših upanj in hotenj ... bodi oblak, prepusti se vetru ... v zibko mi je bilo položeno, kaj naj bi torej drugega storila, kot se nad sklonila zibko ter iz nje pobrala podarjeno ter začela dar uporabljati ... upam, da te je moje pismo našlo na srečen dan, da bi te vsako moje pismo našlo na srečen dan, si želim, morda bi ti vsak dan morala napisati pismo, in morda bi tako obstajal kanec več možnosti, da bi bil vsak tvoj dan srečen ... vse je na tako zelo pravem mestu, tvoja ušesa, tvoje roke, tvoje srce ... išči dobro, našla boš dobro ... zmerom, ko je izbiral med lažjo in mano, je izbral laž, zato sem ga pustila, zato sem šla proč od njega, s taščo bi še lahko živela v skupnem gospodinjstvu, z lažjo pač ne ... vedno so obstajale migracije, in koliko različnih vrst migracij, najbolj razširjeni sta gotovo ekonomska in politična migracija, ljudje gredo pač za boljšim življenjem, za boljšim kruhom, ali pa da jim ne bi bilo treba venomer dokazovati, da so vredni dobrega življenja in poštenega kosa kruha; kaj mislite, kako pa je kaj z migracijami iz ljubezni? ... ne bom pustila, da se na mojih žuljih pasejo gnide, dovolj bolijo brez tega ... nisem mučenica in nisem svetnica, samo strašno čudovito nepopolna sem ... kot rabijo ptice svoje gnezdo in lisice svoj brlog, potrebujem tudi jaz svojo ramo ... če slediš zvezdi, se nikoli ne moreš izgubiti, pa naj je noč še tako globoko temna, ona bo našla način, da jo predre, da s svojo svetlobo pošlje znak na tvojo pot ...

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Njen vrat diši. Njene dojke so lepo zaobljene. Njeni bradavici sta budni. Njen trebuh je ravno prav mehak. Njena zadnjica je zrelo napeta. Njena vagina je lepo vlažna. Njene noge plešejo v ritmu sanj. Njene dlani so zvrhano polne nežnosti. Njen hrbet je ponosno vzravnani. Njeni lasje so neukročeno čudoviti. Njena ušesa so školjke v katerih odmeva morje. Njen nos odraža njen karakter. Njen jezik prinaša okuse vseh svetov. Njene ustnice se širijo v nasmeh. Njena lica se rdečijo. Njene oči so odsev njene duše. Kdo je ona? Kako ji je ime? Kdo ve?

(Rajski vrt. Pod drevesom spoznanja leži in spi Ženska iz puščave, Tista, ki gre. Še vedno temna noč, vendar se sadeži na drevesu nenavadno svetlikajo in skrivnostno osvetlujejo obraz in telo speče Ženske.)

KOMAR

Je užitno?

KOMARICA

Poskusi!

KOMAR

To pa ne!

KOMARICA

Zakaj ne?

KOMAR

Bojim se.

KOMARICA

Česa?

KOMAR

Da je strupeno.

KOMARICA

Haha!

KOMAR

Slab občutek imam ...

KOMARICA

Haha! Občutek!

KOMAR

Pa ti poskusi!

KOMARICA

Ne. Sita sem.

KOMAR

Ti? Sita?

KOMARICA

Nesramnež! Pičim te, vso kri ti izpijem ...

KOMAR

Aj, draga, pomiri se, no. Pik-pik-pik, pikica moja marogasta!

KOMARICA

Ne prilizuj se s svojim rilčkom, ostudnež. Proč, danes ne mislim deliti svojih jajčec s tabo.

KOMAR

Ah! (*Nejeverno zmajuje z glavo.*) Res ogrožava prihodnost najinih otrok zaradi tega, te ... tega ... kaj sploh je to?!

KOMARICA

Kaj, kaj je to? Moj zadek vendar. Kot da ga nisi še nikoli videl, poniglavec ...

KOMAR

Ne, ne to! Poznam tvoj zadek. Mislim, tisto ... tam, tisto ... kaj je tisto tam?

KOMARICA

A to. Ne vem. V življenju so pomembnejše stvari od tega, da poznaš ime vsake crkovine, ki svoj čas zapravlja s spanjem.

KOMAR

Noč je. Vse poštene živali spijo.

KOMARICA

Jaz pa nisem poštena, ker ponoči ne spim?!

KOMAR

Kako si danes nasršena, pikica! Saj tudi jaz ne spim! Tu sem in govorim s tabo, popolnoma buden!

KOMARICA

Ah! Enako brenčiš pa če spiš ali bediš!

KOMAR

Ne morem več. Tako ali tako me sploh ne poslušaj. Grem domov spat. (*Odhaja.*)

KOMARICA

Hej! Kam greš? Nisva še končala!

KOMAR

Kako – kam? Saj sem rekel. Domov. Spat.

KOMARICA

Si pa res občutljiv. Niti malo te ne smem zboosti.

KOMAR

Nisem občutljiv. Samo utrujen od tvojih igrlic.

KOMARICA

Predlagaj kakšno drugo igro!

KOMAR

Sem jo že!

KOMARICA

Katero?

KOMAR

Vidiš, sploh me ne poslušaj! Predlagal sem, da bi ugibala ime tega, te ... speče crkovine, no!

KOMARICA

Aa. No. Jaz bi rekla, da je slastnica.

KOMAR

Kaj pa če je strupež?

KOMARICA

Mmm ... okusnjak.

KOMAR

Ahh ... pogubljevalka.

KOMARICA

Dajalka!

KOMAR

Zdrizavec?

KOMARICA

Bruhalnjača! Ali pa polnilka. Ali ognjenovec ali vodenka ali prstenec ali zračnica ...

KOMAR

Stop! Ne morem več! Vrtil se mi od vseh možnosti!

KOMARICA

In od želje, da bi poskusila ta stvar! Lačna sem! Hočem se napiti krvi tega, te ... tega ... *(Že se hoče prisesati na Žensko, ko jo Komar ustavi.)*

KOMAR

Ej! Morda je strupenjača! Ne veva!

KOMARICA

Ahhh ... lačna sem, da bi pojedla celega slona ...!

KOMAR

Haha, nosečnice ... ko si nečesa poželijo, ne in ne popustijo ... *(Se lopne po čelu.)* Seveda! Vprašajva slona! Sloni vse vedo! In nikoli ne pozabijo.

KOMARICA

Jož ... če boš hitro!

KOMAR

Že letim! Sem že tam in nazaj ...

(Odbrenči. Komarica se mukoma zadržuje, da ne prisloni rilčka na svetlikajoče Ženskinino telo.)

KOMARICA

Tako lepo se svetlikaš. Slinocedilka si, to je gotovo. Moraš biti iz družine slastnic ali okusnic. Če ne bi bil moj mož tak usrane in bi te lepo prvi poskusil, bi se lahko že pasla na tebi ...

(Izza drevesnega debla se nekaj splazi in sikajoč glas švistne skozi zrak. Kača.)

KAČA

Dober večer, komariccca kraljiccca.

KOMARICA

(Se zdrzne.)

Kača?! Kaj bi rada? Ne zaupam živalim, ki imajo premrzlo kri, da bi jo komar z užitkom pil.

KAČA

To je pa res škoda, krajiccca.

KOMARICA

Zakaj?

KAČA

Ker bi ti lahko povedala.

KOMARICA

Kaj?

KAČA

Če je užitno.

KOMARICA

Ti veš?

KAČA

Jaz vem.

KOMARICA

Kako veš? Si poskusila?

KAČA

Ni treba vsega poskusiti, da veš, kraljiccca.

KOMARICA

Ne verjamem! Gotovo si jo, ti zvitonja, že poskusila – in gotovejše je bila najslajša od sladkokrvnih – in najgotovejše je, da jo sedaj hočeš zase – kako bi sicer vedela?!

KAČA

O no, no! Ne pristoji vam tako prostaško brenčanje, prevzvišena kraljiccca ... Verjemite mi, kar vam sedaj povem: jaz vem marsssikaj o marsssikom v tem rajju ...

KOMARICA

Kaj veš? Kaj? Povej! Povej, povej!

KAČA

Vem, da je zajec včeraj šel spat v napačno luknjo, in da je njegova žena komaj utolažila jok njunih dvanajstih mladih zajčkov ...

KOMARICA

Ohoho ...

KAČA

... vem, da se žirafi riga, kadar je listje preveč sveže po dolgotrajnem dežju, in vem, da strahovito prdi, če dežja predolgo ni in mora muliti preveč suho listje ...

KOMARICA

Hihihi ...

KAČA

... vem, da se lev boji teme in mu morajo jastrebi peti uspavanke ...

KOMARICA

Uhuhu!

KAČA

... vem tudi, da vaše vissočansstvo kraljiccca požrete vse, kar se požreti da še preden pride k obroku veš podrepni mož, in da bi tudi sedaj kar sami posesali vso kri tej ... speči tule pod drevesom, potem pa prepričala vašega dragega, da na jetrih jasno čutite, da ni dobra, in da morata po pašo kam drugam, k starim zanesljivim zebam na primer ...

KOMARICA

O, ti pras- ...!

KAČA

Prosssim? Sem prav slišala? Si hotela reči prasssica?! C-c-c, to pa resss ni lepo, od vasss cenjena ssspoštovana komarica kraljiccca ...

(Oglušujoč TRA-RAAA strese zemljo in nebo nad Rajskim vrtom, Komarica in Kača se obnemeli spogledata, mine nekaj trenutkov otrple tišine, Ženska se niti ne zgane, njen spanec je očitno globlji od običajnega spanca, naenkrat se z veliko hitrostjo začne prizorišču dogajanja približevati topot stoterih, če ne kar tisočerih nog in tac in kopit, sliši se šuštenje brežštevlnih parov kril, pernatih in brenčeče tenko prosojnih, hrup se bliža, hrušč in trušč naraščata. Prvi k drevesu pridrvi Slon, ki mu okrog glave še vedno kroži Komar, sledi mu celotno preostalo, pravkar prebujeno in zelo zbegano, živalsko cesarstvo.)

ŽIVALI

Tole ni živo/ ti nisi živa, trdonja, seveda je živo, poglej, kako mehko je!/ tudi drek je mehak, pa ni živ/ ni dovolj zeleno, ni dobro/ ni dobro, ni dovolj zeleno/ jaz že ne bi marala takšne copate/ mhm/ zdi se mi, da se malo premika/ kje, kje, kje/ na sredini – počasi – gor – dol – gor – dol/ jaz bi se raje umaknila, ne zdi se mi varno/ ja, bolje bi bilo, če se umaknemo/ čudo prečudno čudo/ a nima nekam malo dlake/ malo dlake/ kako to misliš malo dlake/ meni se zdi, da ima še precej dlake/ kaj pa tisti grmiček tam/ misliš, da v tem grmu tiči zajec/ kaj bledeš, a še kar spiš/ ne, ampak ne razumem nič/ kaj se dogaja/ nič ne vidim/ zakaj smo sploh prišli sem/ zato/ zakaj zato/ ne vem/ ti veš/ vprašaj dolgo vratko, ona vidi/ ej, žirafa/ kaj je/ zakaj smo tu/ kaj se dogaja/ eh, nekaj so našli, nekaj čudnega/ kdo je našel/ ne vem, ena zgaga, ki ponoči ne spi/ gremo potem lahko sedaj nazaj spat/ ne, dokler ne dokončamo dela/ ampak kakšnega dela/ ej, a slišiš/ kakšno delo/ kakšno delo, kakšno delo/ izbrati moramo ime!/ aha/ aja/ ja ja/ ime/ prelepo se sveti/ mene je strah/ lepota je nevarna/ zakaj nevarna/ lahko te udomači/ misliš, da zna govoriti/ ne vem, zakaj ne zbudimo te zadeve/ kaj pa če ima ostre zobe/ lahko, da ima prave čekane/ krempljev ni videti/ niti kril/ potem ne leti/ morda leti kako drugače/ morda zna daleč skakati/ ali hitro teči/ gotovo ima neskončen jezik/ tak, da se stegne za tabo izza obzorja, te ovije, povleče k sebi, pogoltno/ in si fertik, ni te več, gótovo, kaput/ nič več paštetk iz odpadkov antilop/ ti nisi zdrav/ kaj pa sem sedaj narobe rekel/ edino kar znaš je, da strašiš otroke/ nič jih ne strašim, samo svarilen zgled postavljam/ si ti zgled, ja, zgled govoričenja/ ampak njen gobec/ kje ima gobec/ a kljuna pa nima/ saj tudi kril nima/ ampak jaz sem videla krila/ kakšna/ kje/ nekje v njeni bližini/ morda jih odloži za spanje/ da se ne pomečkajo, saj vidiš, da leži na hrbtu/ ali pa da je ne žulijo/ tudi to bi bilo mogoče/ kaj pa misliš, da jé/ težko rečem kar tako na pamet/ misliš, da se hrani s sadeži drevesa, pod katerim spi/ se mi zdi, da sem slišal, da se oglašá/ oglašá/ stoka/ mrmra/ kriči/ a naj bežim/ jaz sem že v nizkem štartu/ ne mislim tvegati življenja zaradi butastega poimenovanja/ poimenovanje ni butasto/ poimenovanje je bistvenega pomena/ brez imena te ni/ ja pa sem/ ne pa te ni/ ja pa sem/ ne pa ne/ potem pa tudi pod drevesom nihče ne leži, saj nima imena/ ja, nihče ne leži, nima imena/ nihče/ nihče nihče/ nehjta, takoj, nimamo časa za vajine bedarije/ jutri ti pokažem/ kaj mi pokažeš/ figico mačkino ti pokažem/ še žal ti bo/ ej, a sta pozabila, da smo v rajū/ ja in/ v rajū se živali ne prepirajo, v rajū vse živali živijo v slogi/ v rajū vse živali živijo v slogu in miru/ živijo v slogi in miru in prijateljstvu/ volk in jagnje, panter in kozliček,

teliček in levič, krava in medvedka .../ od kje pa to tebi/ nekje sem prebrala/ kje si prebrala/ zadnjič je pisalo na nebu/ znaš brati nebo/ ti ne/ ne/ če hočeš te naučim/ ti to resno/ ja, zakaj pa ne, saj smo v rajju, živimo v slogi in miru in prijateljstvu/ prijateljica?/ kakšna prijateljica/ kaj če bi ji tako dali ime/ če pa ne vemo, če je res prijateljica/ ja, ampak če je tu, bi morala biti, ne res/ previdnost je mati modrosti/ modrost je norost/ norost je modrost/ noro/ kaj je noro/ tole vse skupaj/ raje se skoncentriraj nanjo/ zakaj bi se/ ker drugače danes sploh ne bomo šli več spat/ malo rdečkasto se blešči/ kje/ na obrazu/ misliš, da dobro vidi/ bolje zanjo, da vsaj vidi dobro, sliši očitno zelo slabo/ zakaj pa je ne zbudimo in vprašamo, kdo je/ ne ve svojega imena/ kako veš/ saj jo vidiš/ na živce mi gre/ zakaj/ ker je taka/ kakšna/ brezimna

KAČA

Brezimni ste vsi po vrsti vi, ssspeljite se že s poti in naju pustite sssami s to posssebnostjo ... posebna stvar je, sssedaj tiha nepremična speča sanjajoča je sssicer od drugod drugačna svetleča nikomur podobna čudovita nevarna divja nepredvidljiva neprevidna samosvoja vidna slišna čutna čustvena neomajna neomejena trmasta vztrajna hodeča tekoča trdna puščavska dehteča buhteča zvoneča škrlatna zelena žilava mišičasta preizkušena pretočna glasna vriskajoča smejoča objemajoča poskakujoča lahka zapletena samotna širna pogumna hitra delujoča vroča bosa in gola in če odpre oči, ima ssstrašno osssupljivo moč ssspreminjati sstvari, ampak ona tega sssploha ne ve, sssaj ni še ssslišala sssvojega imena, ne sssme ga ssslišati, ne sssssme izvedeti, nikakor in nikoli ne ...

(Vsa živad otrplo in v popolni tišini poslušajo kačin monolog in kot hipnotizirana opazuje, kako se Kača vse tesneje in tesneje ovija okrog Ženskega telesa. Že z jezikom okuša zrak, s ploščato glavo omahuje nad njenim vratom, kamor bi zdaj zdaj rada zabodla svoje strupene podočnike, a se še naslaja nad lastno predstavo ... iz teme se izlušči človeška postava.)

MOŠKI

Bodi Svetloba.

(Vse živali, vključno s Kačo v hipu izginejo, Ženska odpre oči.)

ŽENSKA IZ PUŠČAVE/ TISTA, KI GRE

Bilo je pred jezikom. Nobene besede. Ničesar, kar bi lahko rekla. Spregovorilo je moje telo. Telo glasov. Glas stopal, stopinje. Glas gležnjev, zvončkljanje. Glas meč, plahutanje. Glas kolen, poklekanje. Glas stegen, tleskanje. Glas osramja, vriskanje. Glas bokov, ječanje. Glas maternice, varovanje. Glas trebuha, brundanje. Glas ledvic, prečiščevanje, glas jeter, čiščenje. Glas želodca, predruženje, glas drobovja, izločanje. Glas pljuč, glas sapnika, dihanje. Glas srca, bitje. Glas reber, lomljenje. Glas ramen, vozlanje, glas ključnice, razpiranje. Glas rok, glas komolcev, stegovanje. Glas dlani, božanje. Glas prsi, utripanje, glas prsnih bradavic, najnežnejše prebadanje. Glas vratu, glas vdaje. Glas las, šumenje trave. Glas ustnic, poljubljanje, glas jezika, lizanje in cmokanje. Glas nosu, vdih-izdih-vdih. Glas trepalnic, odstiranje. Glas oči, svetloba.

(Tudi moški izgine.)

Človek je tako majhen, da kdaj sam sebe izgubi izpred oči.

(Svetloba se počasi približuje ženski, ob koncu monologa je končno osvetljena cela.)

Ti

Ženska

Ti * ki greš

Ti, ki greš * na pot skož noč

Povej mi, pouči me

Kako oditi obzorju naproti skupaj s svojim hrepenenjem?

Ti, ki odhajaš * iz varnega objema megle

Ti, ki prihajaš * nasproti neznanim čerem

Ti, ki prebivaš * povsod in nikjer

Povej mi, pouči me

Kako pisati v modrino neba svoje misli?

Ti, ki vidiš * v noči brez zvezd

Ti, ki slišiš * v gluhi tišini

Ti, ki razumeš * molk brez besed

Ti, ki čutiš * sočutno

Ti, ki vztrajaš * četudi rešitve že tisočletja ni na izpregled

Ti, ki deluješ * v vseh prostorih in časih, ki omahujejo žejni

Povej mi, pouči me

Kako razumeti besede srca le s tem, da jih skušaš nositi?

Ti, ki nosiš * vsa bitja skupaj s težo njihove šibkosti

Ti, ki neguješ * prastare rane, ki se upirajo biti zaceljene

Ti ki božaš * zvite sklepe in polomljene ude

Ti ki ljubkuješ * razdrapane podplate in obraze

Ti, ki ljubiš * noč kakor dan

Povej mi, pouči me

Kako roditi otroke, ki so že dozorjeni?

Ti, ki jokaš * da bi očistila onesnaženo

Ti, ki se smeješ * ko slišiš za seboj naše korake

Ti, ki poješ * da bi se manj bali

Ti, ki plešeš * da bi odložili bremena in zaplesali s tabo

Povej mi, pouči me

Kako ohranjati ogenj v dlaneh vedno živ? Kako posredovati skrivnost melodije, ki ti jo je zaupala pesem? Kako pozdraviti ptice, ko pridejo na pomlad spet svoje pesmi pet v domače kraje?

Ti, ki ohranjaš * korenine v najtemnejši prsti

Ti, ki hraniš * nevedno in nedolžno seme

Ti, ki kličeš * vsa naša imena

Ti, ki preneseš * sleherni nepopolnost, ki nas zaustavlja na poti

Ti, ki slediš * klicu skritega jedra

Ti, ki pobiraš * vse, ki so omagali

Povej mi, pouči me

Kako užiti vrh svoje gore, do katerega si se dolga leta prebijal skozi debelo megleno odejo? Kako iz vode zgnesti posodo, ki bo držala glino? Kako zajeti vodo pod zrakom?

Ti, ki češeš * dolge lase matere lune

Ti, ki pihaš * od severa, juga, vzhoda in zahoda

Ti, ki vijugaš * med nebom in zemljo, zemljo in podzemljem, podzemljem in nebom

Ti, ki dišiš * kot zoglenel les

Ti, ki valoviš * v ritmih plime in oseke

Povej mi, pouči me

Kako bedeti z zaprtimi očmi, da ne zamudiš niti trenutka stvariteljske svetlobe? Kako zgraditi hišo na svoji Luni?

Ti, ki tečeš * mimo vsega, kar te hoče zaježiti

Ti, ki miruješ * pred tistim, ki se hoče vate zazreti

Ti, ki bdiš * ko vse spi

Ti, ki spiš * vedno budna za klice tvojih otrok

Ti, ki počivaš * v objemu milosti

Ti, ki zaupaš * da je vsega dovolj

Povej mi, pouči me

Kako verjeti poroštvu? Kako biti hvaležen za gotovost?

Ti, ki rasteš * od prvega trenutka skupaj z za oko še nevidnim zarodkom v maternici

Ti, ki širiš * stisnjene ustnice, priprte oči, zavezane roke

Ti, ki poglobljaš * dih in utrip in korak

Ti, ki jasniš * srce potemnelo od jeze in besa

Ti, ki se dotikaš * kože odzunaj in odznotraj

Povej mi, pouči me

Kako upati kljub pričakovanjem? Kako zaupati mimo zahtev?

Ti, ki sanjaš * resnično

Ti, ki upaš * pravično

Ti, ki verjameš * neponarejeno

Ti, ki veruješ * iskreno

Povej mi, pouči me

Kako se dotakniti, četudi boš z dotikom morebiti ranil? Kako svobodno ljubiti?

Povej mi, pouči me * Ti, ki greš

Ti, ki greš * naprej

Ti, ki greš * naproti

Kako prečkati puščavo s sopotnikom?

(Svetloba presvetljuje prostor, Ženska se raztaplja v njej. Oglasi se isti globok ležeči ton kot na začetku, ob njem se drug za drugim nad njim razpirajo alikvotni toni in ustvarjajo občutje neskončnosti.)

(Konec.)